בארץ רוטאבאגה

קרל סנדברוג

ציורים מ. מ. פטרשהם
מתוך "סיפורי רוטאבאגה"
1922

שלושה סיפורים על:

רכבת הפסים המזגזגים,
חזירים שלובשים סנורים,
תנורים לליצני קרקס,
עיר "כבד ובצל"
עיירה "עוגיות קצפת"

משתתפים אנשים:

פטר-אותי,
תן-לי-בקשה
אל-תשאל-אותי
קופאי כרטיסי הרכבת
ויקי-א-טיק
ארבעה דודים

ועוד:

העכברוש בסערת שלג
ארבעה עכברושים חלודים
קוטפי בלונים
ליצנים אפויים
חזירים משובצים

בדרך לארץ רוטאבאגה

תפטר אותי חי בבית שבו הכל היה תמיד כפי שהיה. "הארובה יושבת על הגג ומוציאה עשן" אמר **תפטר אותי** "ידיות הדלתות פותחות דלתות. החלונות תמיד פתוחים או סגורים. אנחנו תמיד בקומה עליונה או בקומה תחתונה. הכל הוא תמיד כפי שהוא."

ולכן הוא החליט שילדיו יבחרו את שמותיהם בעצמם.

"השמות שלהם יהיו המילים הראשונות שיאמרו כשילמדו לעשות מילים" אמר "הם יבחרו לעצמם את שמותיהם."

כשהבן הראשון הופיע קראו לו **תן-לי-בקשה**. כשהבת הראשונה הופיעה קראו לה **אל-תשאל-אותי**. בעיניהם של שני הילדים היו צללי הלילה בעמקים ועל ראשיהם אורות הבוקר כשהשמש עולה. ועל קדקודי ראשיהם היה דשא פראי כהה. והם אהבו לסובב ידיות הדלתות ולצאת החוצה, כדי שהרוח תסרוק את שערותיהם. ואהבו לגעת בעיניהם ולשים שש אצבעות רכות על מצחיהם.

ומאחר שלא באו יותר בנים או בנות, אמר לעצמו **תפטר אותי** "הבן הראשון הוא האחרון שלי והבת האחרונה שלי היא הראשונה, והם בחרו לעצמם את שמותיהם."

תן-לי-בקשה גדל ואוזניו נעשו ארוכות יותר.

אל-תשאל-אותי גדלה ואוזניה נעשו ארוכות יותר. והם חיו בבית שבו הכל היה כפי שהיה תמיד. והם המשיכו לחיות בבית שבו כל תמיד כפי שהוא. והם למדו לומר, כפי שאמר אבא שלהם "הארובה יושבת על הגג ומוציאה עשן. ידיות הדלתות פותחות דלתות. החלונות תמיד פתוחים או סגורים. אנחנו תמיד בקומה עליונה או בקומה תחתונה. הכל הוא תמיד כפי שהוא."

אחרי זמן מה, בקרירות הערב, אחרי שאכלו ביצים לארוחת הבוקר, הם התחילו לשאול זה את זו "מי הוא מי? כמה? ומה התשובה?"

"זה לא טוב להיות הרבה זמן במקום אחד" אמר האיש הקשוח **תפטר אותי**. **ותן-לי-בקשה** ו**אל-תשאל-אותי,** הבן הקשוח והבת הקשוחה של **תפטר אותי** ענו לאבא שלהם "זה לא טוב להיות הרבה זמן במקום אחד".

ואז הם מכרו כל מה שהיה להם, חזירים, כרי מרעה, קוטפני פלפלים, קלשונים, הכל מלבד שקי סמרטוטים ועוד כמה דברים.

כשהשכנים ראו שהם מוכרים כל שהיה להם אמרו "הם הולכים לקנסס, לקולומו, לקנדה, לקנקאקה, לקלמזו, לקמצ'טקה, לקצ'צ'וטי." ואחד, עם עיניים עצומות למחצה ועם כסיה על אפו, צחק לתוך כובעו בחמש דרכים שונות ואמר "הם הולכים אל הירח וכשהם יגיעו לשם ימצאו שזה אותו הדבר כפי שהיה תמיד."

את הכסף המזומן שקיבל תמורת החזירים, כרי מרעה, קוטפני הפלפלים וקלשונים הכניס **תפטר אותי** לתוך שק סמרטוטים ושם על גבו כמו קונה סמרטוטים שחוזר הביתה.

ואז הוא לקח את **תן-לי-בקשה**, בנו הבוגר, הצעיר והיחיד, ואת **אל-תשאל-אותי**, בתו הבוגרת, הצעירה והיחידה, והלך לתחנת רכבת. הקופאי ישב בחלון ומכר כרטיסי רכבת כמו כל יום.

"האם אתה רוצה כרטיס כדי לנסוע ולחזור, או אתה רוצה כרטיס כדי לנסוע ולא לחזור לעולם?" שאל הקופאי וניגב שינה מעיניו.

"אנו רוצים כרטיס למקום בו פסי הרכבת עולים לשמיים ולא חוזרים לעולם. שלח אותנו לאן שמובילים פסי הרכבת ועוד ארבעים דרכים יותר רחוק" ענה לו **תפטר אותי**.

"כל כך רחוק? כל כך מוקדם? כל כך מהר?" הקופאי ניגב עוד קצת שינה מעיניו. "אז אתן לך כרטיס חדש. הנה הוא עף כאן. זה כרטיס עור צהוב וארוך עם פס כחול עליו."

תפטר אותי הודה לקופאי פעם אחד, הודה לקופאי פעם שניה ואז, במקום להודות לקופאי פעם שלישית, פתח את שק הסמרטוטים והוציא את כל הכסף המזומן שקיבל עבור מכירת הכל, חזירים, כרי מרעה, קוטפני פלפלים, קלשונים ושילם את הכסף המזומן לקופאי. אבל לפני ששם לכיס את כרטיס העור הצהוב והארוך עם פס כחול עליו, הוא הסתכל עליו פעם, פעמיים, שלוש פעמים.

ואז, יחד עם **תן-לי-בקשה** ו**אל-תשאל-אותי** עלה **תפטר אותי** על הרכבת, הראה את הכרטיס לכרטיסן והם יצאו לנסיעה אל המקום בו פסי הרכבת עולים לשמיים הכחולים ועוד ארבעים דרכים נוספות.

הרכבת נסעה הלאה והלאה. היא הגיעה למקום בו הפסים עולים לשמיים הכחולים, והיא המשיכה עוד ועוד "צ'יק-א-צ'יק צ'יק-א-צ'יק צ'יק-א-צ'יק." לפעמים המכונאי צפצף וצפר בצופר הקטר. לפעמים המסיק צלצל בפעמון. לפעמים ברז הקיטור נפתח וירק "פפסט-פפסט, פפסט-פפסט, פפסט-פפסט." אבל איך שלא עשו הצופר והפעמון וברז הקיטור, הרכבת נסעה אל המקום בו פסי הרכבת עולים לשמיים הכחולים, ואז המשיכה עוד ועוד.

לפעמים **תפטר אותי** הביט לכיס שלו, שם בכיס את אצבעותיו והוציא את כרטיס העור הצהוב והארוך עם פס כחול עליו.

"אפילו מלכי מצרים עם כל הגמלים שלהם ועם כל הלטאות המהירות, המנומרות ובנות המזל לא זהו לנסיעה כזו" אמר לילדים שלו.

אבל אז קרה משהו. הם פגשו רכבת שנייה שנסעה על אותם הפסים. רכבת אחת נסעה בכוון אחד. הרכבת השנייה נסעה בכוון ההפוך. הן נפגשו. הן עברו זו את זו.

"מה זה היה? מה קרה?" שאלו הילדים את אבא.

"רכבת אחת עברה למעלה והרכבת השנייה עברה למטה" ענה "זו ארץ מעלה-מטה. אף אחד לא מפנה את דרכו לאחר. הם עולים למעלה או יורדים למטה."

אחר כך הם עברו בארץ קוטפי הבלונים. מהשמיים תלויים היו שם בלונים על חוטים כל כך דקים שלא ניתן היה לראות אותם. זה היה היבול הקיצי של בלונים. האוויר היה מלא בלונים. בלונים אדומים, כחולים, צהובים, סגולים וכתומים. בלונים בצורת אפרסק, בצורת אבטיח ובצורת תפוח האדמה, בלונים בצורת כיכר חיטה ובצורת כיכר שיפון, בצורת נקניק-שרשרת, או קוטל חזיר. כולם התעופפו ומילאו את האוויר.

קוטפי הבלונים הלכו על קביים וקטפו בלונים. לכל קוטף היו קביים משלו, ארוכים או קצרים. לקטיף בלונים קרוב לאדמה היו קביים קצרים. ואם הקוטף רצה לקטוף רחוק וגבוה והלך על קביים רחוקים וגבוהים.

תינוקות על קביים של תינוקות קטפו בלונים-תינוקות. כשתינוק נפל מהקביים שלו, זר הבלונים שהחזיק ביד שמר עליו באוויר, עד שיכל היה לעלות שוב על הקביים שלו.

"מי זה שם עולה בשמיים, עולה כמו ציפור בבוקר?"
שאלה **אל-תשאל-אותי** את אביה.
"זה איש ששר כי היה מאושר" ענה אבא "השירים יצאו מהגרון שלו ועשו אותו כל כך קל שהבלונים הרימו אותו

מהקביים."
"והאם הוא יחזור עוד לחברים שלו?"
"כן, כשיגמרו כל השירים שלו לבו יעשה כבד והוא ירד לקביים שלו חזרה."
הרכבת המשיכה הלאה והלאה. המכונאי צפר וצפצף בצופר מתי שרצה. המסיק צלצל בפעמון כשרק רצה. ולפעמים ברז הקיטור נפתח ב"פפסט-פפסט, פפסט-פפסט, פפסט-פפסט."
"אנו מגיעים לארץ שממנה באים ליצני הקרקס" אמר **תפטר אותי** לבנו ולבתו "שימו לב."
הם שמו לב. הם ראו ערים עם תנורים, תנורים ארוכים ותנורים קצרים, תנורים שמנים ורחבים, תנורים רזים וצרים. כל התנורים לאפיית ליצנים ארוכים או קצרים, שמנים ורחבים או רזים וצרים.
אחרי שהליצן נאפה בתנור לקחו אותו ושמו בשמש ושם הוא עמד נשען על גדר, כמו בובה לבנה גדולה עם פה אדום. ואז לכל ליצן אפוי כזה, העומד כמו בובה, באו שני אנשים. אחד זרק עליו דלי של אש לבנה. השני, עם משאבת רוח גדולה, שאב לו רוח חיה אדומה לתוך הפה. ואז הליצן היה משפשף את עיניו, פותח את הפה, סובב את צווארו, מניע את אוזניו, קופץ מהגדר ומתחיל לעשות גלגולים וקפיצות ידיים בזירת נסורת קרובה לגדר.
"עכשיו אנו באים לארץ רוטאבאגה, שהעיר הגדולה ביותר שלה היא עיירת כבד ובצל" אמר **תפטר אותי** והוא הביט שוב לכיס שלו להיות בטוח שכרטיס העור הצהוב הארוך עם פס כחול לאורכו נמצא עדיין אצלו.
הרכבת המשיכה לנסוע קדימה אבל הפסיקה לנסוע ישר והתחילה לנסוע בזגזג כמו אותיות z מחוברות זו לזו ולזו ולזו. הפסים והאדנים והחיבורים לא היו יותר ישרים אלא נעשו מזגזגים כמו אותיות z מחוברות זו לזו ולזו ולזו.
"נדמה לי שאנחנו הולכים חצי דרך קדימה ואחר כך

חזרה" אמרה **אל-תשאל-אותי**.

"תסתכלו בחלונות ושימו לב האם החזירים לובשים סינרים" אמר **תפטר אותי** "אם החזירים לובשים סינרים סימן שאנו בארץ רוטאבאגה."

הם הסתכלו בחלונות מזגזגים והחזירים הראשונים שראו לבשו סינרים. וגם החזירים שראו אחריהם ואלה שראו אחריהם כולם היו לבושים בסינרים.

החזירים המשובצים לבשו סינרים משובצים והחזירים המפוספסים לבשו סינרים מפוספסים. והחזירים מוכתמים לבשו סינרים מוכתמים.

"מי מלביש את החזירים בסינרים?" שאל **תן-לי-בקשה**.

"אמהות ואבות מלבישים אותם" ענה **תפטר אותי** "לחזירים המשובצים אמהות ואבות משובצים. לחזירים המפוספסים אמהות ואבות מפוספסים. ולחזירים המוכתמים אמהות ואבות מוכתמים."

והרכבת המשיכה לזגזג הלאה והלאה על הפסים ועל האדנים ועל החיבורים מזגזגים כמו אותיות z מחוברות זו לזו ולזו ולזו.

ואחרי זמן מה הרכבת זיגזגה לעיירה של כבד ובצל, הידועה כעיר הגדולה ביותר בארץ רוטאבאגה הגדולה.

ולכן אם אתם נוסעים לארץ רוטאבאגה תוכלו לדעת שהגעתם לשם. כי פסי הרכבת ישתנו מישרים למזגזגים והחזירים לובשים שם סינרים שהאמהות והאבות מלבישים להם.

ואם אתם רוצים לנסוע לארץ הזו זיכרו שקודם אתם צריכים למכור כל שיש לכם, חזירים, כרי מרעה, קוטפני פלפלים וקלשונים, לשים את המזומנים לשק סמרטוטים, ללכת לתחנת הרכבת ולבקש אצל הקופאי כרטיס עור ארוך וצהוב עם פס כחול עליו.

רק אל תשתוממו אם הקופאי ינגב שינה מעיניו וישאל "כל כך רחוק? כל כך מוקדם? כל כך מהר?"

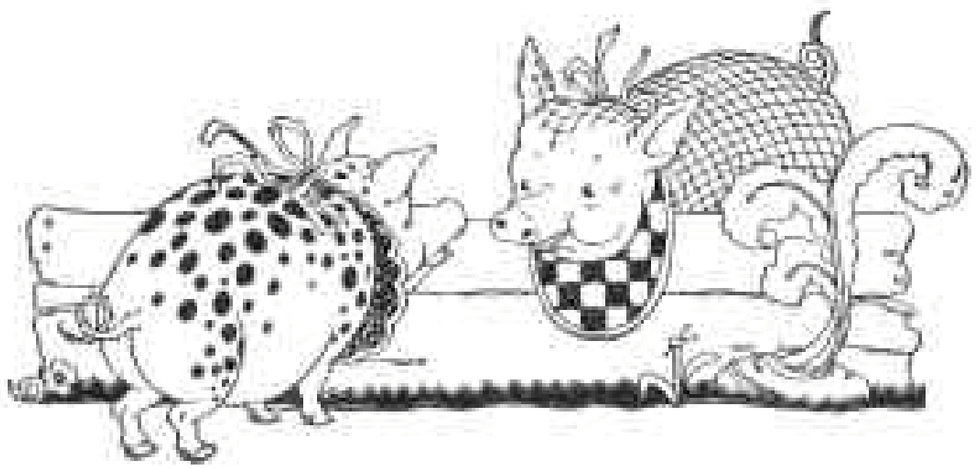

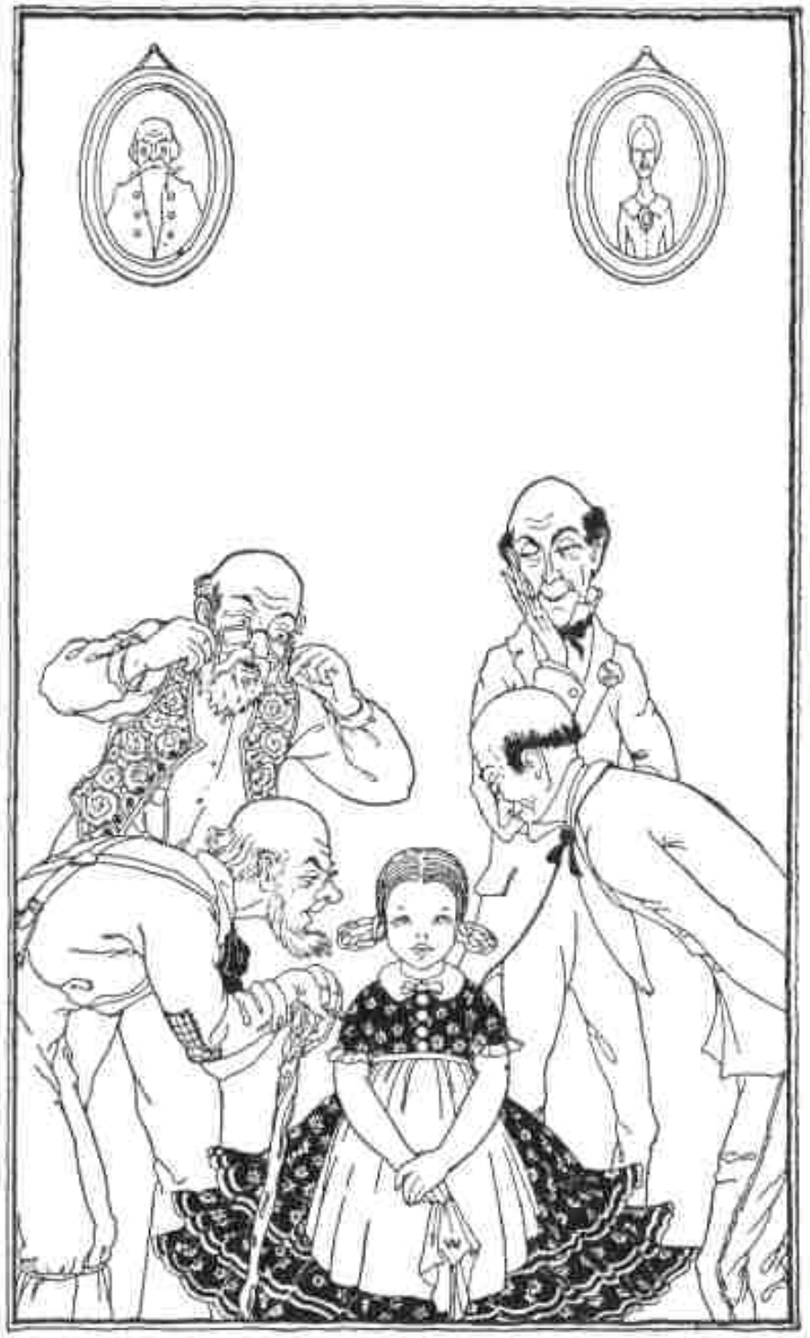

עיירה עוגיות קצפת

ילדה בשם **ויקי-א-טיק** באה לעיר כבד ובצל כדי לבקר את הדוד שלה ואת הדוד של הדוד שלה מצד אמא שלה, ואת הדוד שלה ואת הדוד של הדוד שלה מצד אבא שלה.
זו הפעם הראשונה שלדודים שלה הייתה ההזדמנות לראות את האחיינית שלהם, הקרובה הקטנה שלהם. כל הדודים היו גאים מאוד מעיניה הכחולות של **ויקי-א-טיק**.
שני הדודים מצד אמא שלה הביטו עמוקות בעיניה הכחלות ואמרו "עיניה הן כה כחולות, כחול עדין ונקי, כמו דגנית עם טיפות גשם כחולות שזוהרות ורוקדות על עלי כסף אחרי גשם של חודשי הקיץ."
ושני הדודים מצד אבא שלה, אחרי שהביטו עמוקות בעיניה הכחולות אמרו ""עיניה הן כה כחולות, כחול עדין ונקי, כמו דגנית עם טיפות גשם כחולות שזוהרות ורוקדות על עלי כסף אחרי גשם של חודשי הקיץ."
ולמרות ש**ויקי-א-טיק** לא הקשיבה ולא שמעה מה אמרו הדודים על עיניה הכחולות, היא אמרה לעצמה כשהם לא שמעו "אני יודעת שאלה דודים חמודים ושאבלה נהדר בזמן הביקור אצל הקרובים שלי."
ארבעת הדודים שאלו אותה "האם תסכימי שנשאל אותך שתי שאלות, ראשית שאלה ראשונה ושנית שאלה שנייה?"
"אתן לכם לשאול אותי חמישים שאלות הבוקר, חמישים

שאלות מחר בבוקר וחמישים שאלות כל בוקר. אני אוהבת לשמוע שאלות. הן נכנסות לאוזן אחת שלי ויוצאות מהאוזן השנייה שלי."

ואז הדודים שאלו אותה ראשית כל את השאלה הראשונה "מאין באת?" ושנית את השאלה השנייה "למה יש לך שני נמשים על הסנטר שלך?"

"אני עונה ראשית לשאלתכם הראשונה" אמרה **ויקי-א-טיק** "אני באה מעיירה עוגיות קצפת, עיירה קטנה וקלה בערבת תירס העולה. מרחוק היא נראית כמו כובע קטן שתוכל להלביש על קצה האגודל שלך, כדי לשמור את האגודל מגשם."

"אמרי לנו יותר" אמר דוד אחד. "אמרי לנו הרבה" אמר דוד אחר. "אמרי לנו ללא הפסקה" הוסיף דוד אחר. "הפסקות לא-לא" מלמל אחרון הדודים.

" זו עיירה קטנה וקלה בערבת תירס העולה, רחוק אחרי שקיעת השמש במערב" המשיכה **ויקי-א-טיק**. "שם במדרון משחקות רוחות סביב העיירה. הן שרות שירי רוחות, שירי רוח קיצים בקיץ, שירי רוח חורפים בחורף."

"ולפעמים, כמו בתאונה, הרוח נעשית גסה. וכשהרוח נעשית גסה היא תופסת את עיירה עוגיות הקצפת ונושבת אותו גבוה לשמים, לגמרי לבדה."

"או-או-או" אמר דוד אחד. "אום-אום-אום" אמרו שלושת הדודים האחרים.

"אבל כל אנשי העיירה מבינים את הרוחות, ואת שירי הרוח שלהם בקיץ ובחורף. והם מבינים את הרוח הגסה שבאה לפעמים ותופסת את העיירה ונושבת אותה גבוה לשמיים לגמרי לבדה.

ואם תבואו לכיכר הציבורית שבמרכז העיירה תוכלו לראות בית גדול ועגול. ואם תורידו את מכסה הבית העגול תוכלו לראות סליל גדול עם חבל ארוך כרוך סביב הסליל. כאשר באה הרוח הגסה ותופסת את העיירה ונושבת אותו גבוה לשמים לגמרי לבדה, החבל משתחרר מהסליל, כי העיירה מחוברת לחבל הזה. ואז הרוח הגסה נושבת ונושבת והחבל

מהסליל משתחרר יותר ויותר ככל שהרוח נושבת את העיירה רחוק יותר ויותר לשמיים, לגמרי לבדה.
ובסוף, כשהרוח הגסה, כל כך לא מתחשבת, כל כך אנוכית, נהנתה כבר מהתעלולים שלה, כל אנשי העיירה מתאספים וביחד מגלגלים את החבל על הסליל וכך מביאים את העיירה למקום בו הייתה קודם.
"או-או-או" אמר דוד אחד. "אום-אום-אום" אמרו שלושת הדודים האחרים.
ואם תבואו לעיירה כדי לראות את הקרובה הקטנה שלכם, אולי היא תוביל אותכם למרכז העיירה, לכיכר הציבורית, ותראה לכם את הבית העגול. אנשי העיירה קוראים לו "הבית העגול של הסליל הגדול". והם מאוד גאים כי חשבו על המתקן הזה והוא שם כדי להראות אותו למבקרים."
"אבל עכשיו תעני לנו על השאלה השנייה, למה יש לך שני נמשים על הסנטר שלך" הפסיק את דברה הדוד שאמר קודם "הפסקות לא-לא."
"את הנמשים מלבישים לי" ענתה **ויקי-א-טיק** "כשילדה עוזבת את העיירה עוגיות קצפת, אמא שלה שמה לה שני נמשים על הסנטר. כל נמש חייב להיות כמו קצפת שהחזיקו אותה בתנור יותר מדי זמן. אחרי ששני הנמשים מולבשים על הסנטר שלה, הילדה נזכרת תמיד כשהיא סורקת את שערותיה ומביטה בראי. הנמשים מזכירים לה מאין היא באה ושהיא לא צריכה להישאר יותר מדי זמן."
"או-או-או" אמר דוד אחד. "אום-אום-אום" אמרו שלושת הדודים האחרים. והם דיברו אחר כך ביניהם, ארבעת הדודים ואמרו:
"יש לה כישרון. זה העיניים שלה. הם כחולים כל כך, כחול נקי בהיר, כמו דגנית עם טיפות גשם כחולות, שזוהרות ורוקדות על עלי כסף אחרי גשם של חודשי הקיץ.
ובאותו הזמן **ויקי-א-טיק** אמרה לעצמה "אני בטוחה שאלה דודים חמודים ושאבלה נהדר בזמן הביקור אצל הקרובים שלי."

חמישה עכברושים חלודים

יום אחד כשויק-א-טיק ביקרה את ארבעת הדודים שלה בעיר כבד ובצל באה סופת שלג גדולה. השלג מילא את השמיים והרוח נשבה ורעשה כמו עגלה כבדה שהצירים שלה חורקים וטוחנים.

ובאותו היום בא לבית של ארבעת הדודים עכברוש אפור, אפור העור ואפור השער, אפור כמו רוטב על צלי בשר. והעכברוש בא עם סל ובו שפמנון. והעכברוש אמר "אנא, תנו לי קצת אש וקצת מלח כי אני רוצה לבשל לי קערה קטנה של מרק שפמנון חם, שיחזיק אותי חם בזמן הסערה.

וארבעת הדודים אמרו ביחד "זה לא הזמן לתת לעכברושים להיכנס הנה, ובבקשה, אמור איפה השגת את השפמנון שבסל."

"או, בבקשה, בשם חמשת העכברושים החלודים של העיירה עוגיות קצפת, בבקשה אל תגרשו אותו" קראה ויק-א-טיק. הדודים עצרו. הם הביטו הרבה זמן בעיניה של ויק-א-טיק וחשבו, כפי שחשבו כבר קודם שעיניה הן כה כחולות, כחול עדין ונקי, כמו דגנית עם טיפות גשם כחולות שזוהרות ורוקדות על עלי כסף אחרי גשם של חודשי הקיץ.

והדודים פתחו את הדלת ונתנו לעכברוש האפור להיכנס עם הסל והשפמנון. הם הראו לעכברוש האפור איך ללכת למטבח, לאש ומלח. והם נשארו עם העכברוש ושוחחו אתו בזמן שהכין לעצמו את מרק השפמנון שיחמם אותו בזמן שילך בסערה עם השמיים מלאי שלג.

אחרי ששוב פתחו את הדלת והעכברוש אמר שלום ויצא, הם פנו לויק-א-טיק וביקשו שתספר להם על חמשת העכברושים החמודים של העיירה עוגיות קצפת, שם היא

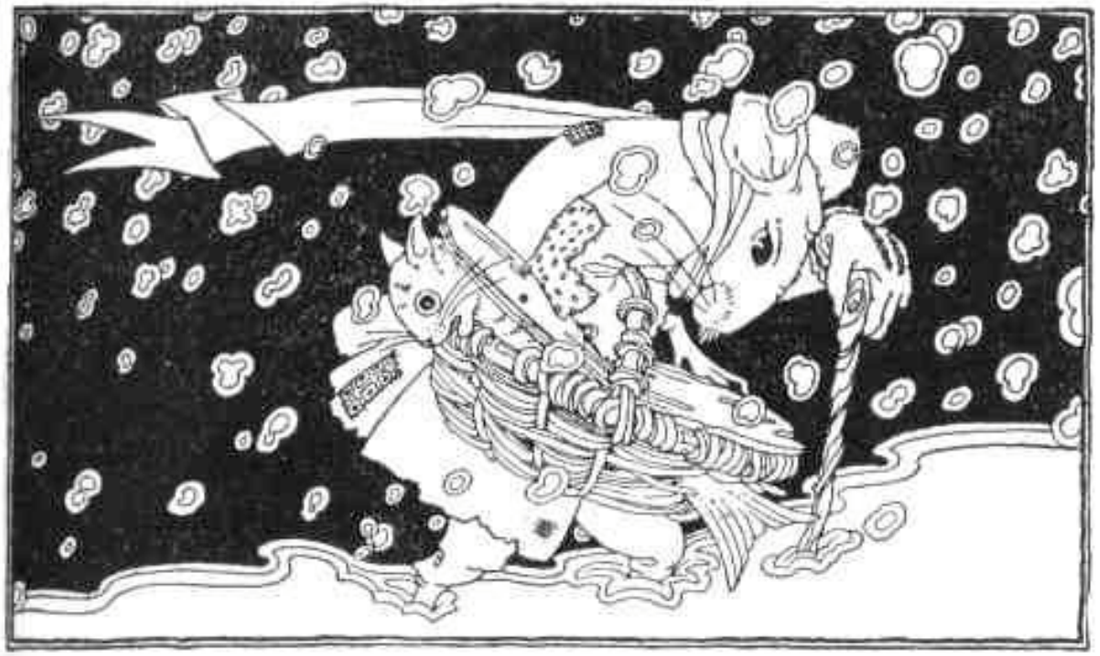

חיה עם אבא שלה ואמא שלה ועם משפחתה.

"כשהייתי ילדה קטנה ועוד לפני שלמדתי כל מה שלמדתי מאז שנעשיתי יותר גדולה, סבא שלי נתן לי מתנת יום הולדת, כי הייתי כבר בת תשע. אני זוכרת איך אמר לי 'לא

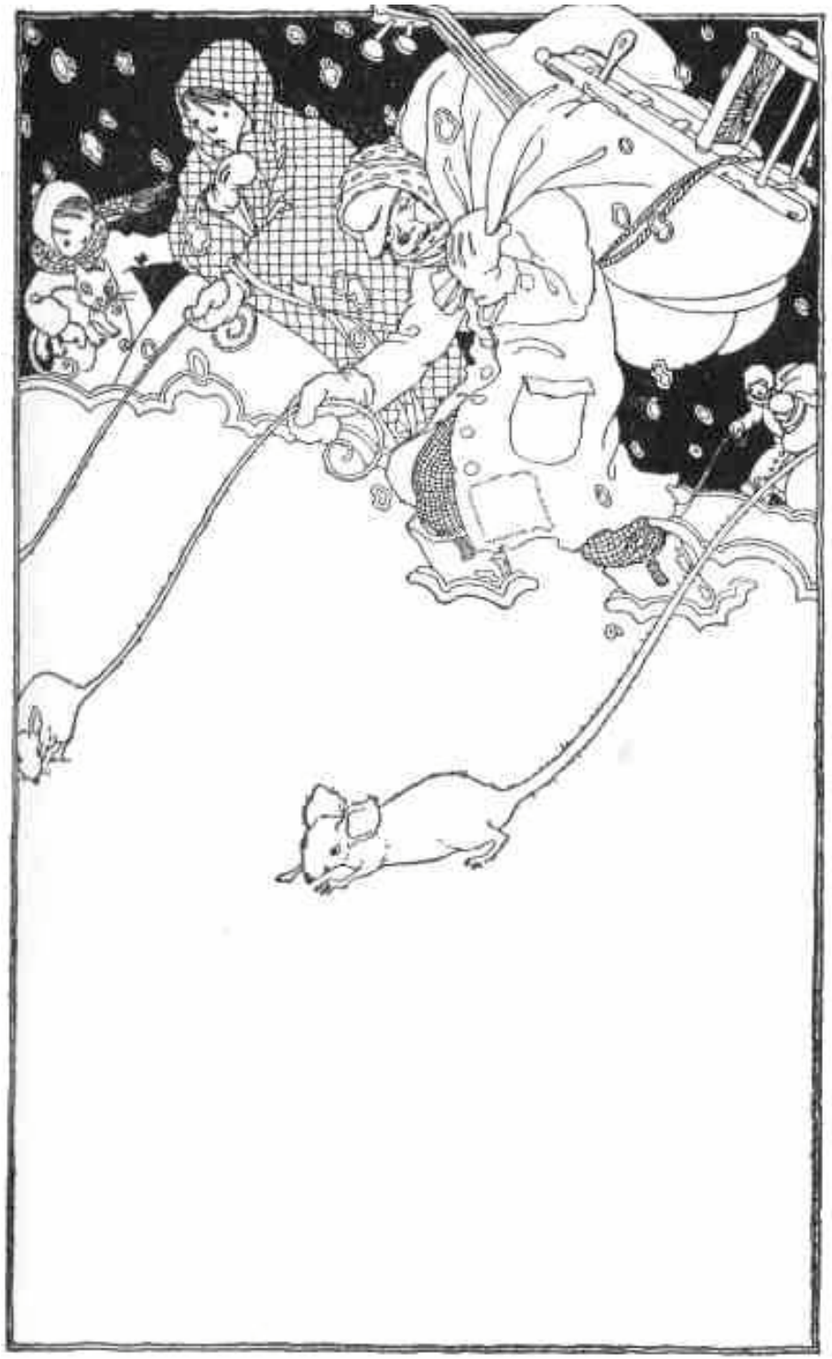

תהי כבר יותר אף פעם בת תשע אחרי יום ההולדת הזה, ולכן אני נותן לך במתנה את הקופסה הזו.'

ובקופסה היה זוג נעלי בית אדומות עם שעון זהב על כל נעל. שעון אחד מיהר. שעון שני פיגר. וסבא אמר לי שאם אני רוצה להיות מוקדם במקום כלשהו אני צריכה ללכת לפי השעון שממהר. ואם אני רוצה לאחר למקום כלשהו, אני צריכה ללכת לפי שעון שמפגר.

ובאותו יום ההולדת הוא הוביל אותי דרך העיירה עוגיות קצפת עד הכיכר הציבורית, קרוב לבית העגול של הסליל הגדול. ושם הוא הצביע על הפסל של חמשת העכברושים החלודים, חמישה העכברושים בני מזל. וכמה שאוכל לזכור את מילותיו אמר:

'לפני שנים רבות, עוד לפני שציפורי השלג התחילו לחבוש כובעים קטנים מצחיקים ולנעול נעליים קטנות מצחיקות, ועוד לפני שציפורי שלג למדו איך לחבוש את הכובעים ואיך לנעול את הנעלים, בעיר הרחוקה מכאן, עיר כבד ובצל התאספו האנשים שאכלו עוגיות קצפת. הם נפגשו ברחובות, אספו את כל הרכוש וכל החפצים שלהם, שמו אותם על כתפיים, יצאו מהעיר כבד ובצל ואמרו "*נמצא לנו מקום חדש לעיירה ונקרא לה עוגיות קצפת.*"

והם יצאו לערבה עם החפצים וכל הרכוש שלהם על הכתפיים. אבל אז באה סערה ושלג מילא את השמיים. הרוח נשבה ונשבה ורעשה כמו עגלה כבדה שהצירים שלה חורקים וטוחנים.

השלג ירד, רוח שרקה כל היום וכל הלילה וגם ביום המחרת. הרוח נעשתה שחורה וזרקה גלידי קרח בפניהם. הם אבדו את דרכם בסערה. הם התכוננו למות ולהיות קבורים בשלג עד שהזאבים יבואו לאכול אותם.

אבל אז באו חמשת העכברושים בני המזל, חמישה עכברושים חלודים, עם חלודה על העור ועל השערות, חלודה על הרגליים ועל האפים, חלודים כולם ובמיוחד חלודים על זנבותיהם הארוכים והמעוקלים. הם תקעו את האפים שלהם בשלג, אבל הזנבות הארוכים והמעוקלים בלטו גבוה מעל השלג, כך שהאנשים שאבדו בסערה יכלו להחזיק בהם כמו בידיות.

וכך, בזמן שהרוח והשלג נשבו והסערה זרקה גלידי קרח בפניהם, הם החזיקו את הזנבות הארוכים והמעוקלים של העכברושים, עד שהגיעו למקום בו עומדת היום העיירה עוגיות קצפת. העכברושים החלודים הצילו את חייהם והראו להם מקום שצריך להקים בו את העיירה החדשה. לכן הפסל הזה עומד בכיכר הציבורית, פסל של דמויות העכברושים החלודים, העכברושים בני המזל, עם האפים עמוק בתוך השלג ועם הזנבות הארוכים והמעוקלים מורמים גבוה מעל השלג.'

זה הסיפור כפי שסיפר לי סבא שלי. והוא אמר שזה קרה כבר לפני הרבה זמן, עוד לפני שציפורי השלג התחילו לחבוש כובעים קטנים מצחיקים ולנעול נעליים קטנות מצחיקות, ועוד לפני שציפורי שלג למדו איך לחבוש את הכובעים ואיך לנעול את הנעלים."

"או-או-או" אמר אחד הדודים. "אוממ-מ-מ" אמרו שלושת הדודים האחרים.

"ופעם" הוסיפה ויק-א-טיק "אם תצאו מהעיר כבד ובצל ותעברו את נהר הסבון ותיסעו הרבה זמן דרך הערבה עד שתגיעו לעיירה עוגיות קצפת, תמצאו שם ילדה שאוהבת מאוד את הדודים שלה.
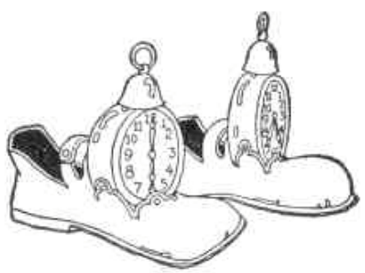
ואם תבקשו אותה בנימוס היא תראה לכם את נעלי הבית האדומות עם שעוני זהב עליהם, שעון אחד כדי להקדים ושעון אחד כדי לאחר. ואם תהיו עדיין נימוסים היא תוביל אותכם דרך העיירה עד למרכז והכיכר הציבורית, ותראה לכם את פסל של חמשת העכברושים החלודים ובני המזל, עם הזנבות הארוכים והמעוקלים הבולטים לאוויר כמו ידיות. והזנבות המעוקלים הם כל כך ארוכים וכל כך יפים שיתחשק לכם לגשת ולאחוז בהם, כדי לראות מה יקרה לכם אז."